

[Poul Møller.]

tinget skal finde sig i at blive misbrugt på denne måde, hvor længe tinget skal finde sig i at blive stillet over for fuldbyrdede kendsgerninger, som der ikke kan ændres ved, fordi regeringen har forpligtet sig over for fremmed land, oven i købet forpligtet sig til at give gave.

Den højtærede undervisningsminister kom med dette forslag 2-3 uger før tinget normalt skulle have afsluttet sit arbejde i henhold til den aftale, der afsluttedes med statsministeren på det nævnte møde, men hvor statsministeren ikke fandt anledning til at oplyse, at der kom et forslag om håndskrifternes udlevering. Man mente altså, det kunne være nok for folketingets til at gennemføre aflevering af en ejendom, der havde været under universitetets varetægt i 230 år. Var det hensynsfuldt, og var det billigt? Flertallet i denne sag taler om, at sagen skal afgøres ud fra en billighedsbetragtning, men skal der overhovedet ikke ydes billighed over for folketingets opposition længere? Skal der slet ikke være tale om billighedsbetragtninger, når det drejer sig om arbejdsgangen herinde? Man kræver nu denne sag afsluttet med kortest mulig tidsfrist, så kort som forretningsordenen overhovedet kan tillade. Er det billigt, er det rimeligt over for de mennesker, som har arbejdet med denne samling gennem et helt liv?

At forretningsordenens krav kun er lige opfyldt, fremgår af, at den betænkning, der ligger til grund for behandlingen i dag, blev omdelt i forgårs aftes kl. 20, efter at folketingets møde var afsluttet, lige så tæt på forretningsordenens yderste frist, som man kunne komme. I dag, når anden behandling er afsluttet, skal tingets udvalg behandle sagen for i dag at kunne afgive tillægsbetænkning, så at sagen kan komme til tredje behandling med kortest mulig frist lørdag formiddag. Mennesker ude omkring i landet, der interesserer sig for den sag, videnskabsmænd, forskere og andre, må jo tro efter grundlovens vedtagelse, at der er mulighed for en realitetsbehandling mellem anden og tredje behandling. Men ethvert medlem her i tinget ved, at denne realitetsbehandling er en narresut, og denne sag er for stor og betydningsfuld til, at man skal skabe en sådan narresut, indkalde udvalgsmøde til i

eftermiddag, afgive tillægsbetænkning i dag — færdig! Tredje behandling på lørdag, og så har man bare at stemme for eller imod! Det er en urimelig og ubillig fremgangsmåde, og jeg tror, der er grund til at se på, om disse frister for lovforslags behandling ikke er alt for knapt fastsat, om ikke man må gå til at ansætte rigeligere tid for medlemmerne til at sætte sig ind i folketingets betænkninger. Her har man kun givet dagen i går, og mennesker, der har kunnet få betænkningen tidligst i går, fordi bureauet ikke havde åbent i forgårs aftes, har altså kun haft dagen i går til at overveje, hvorvidt de på grundlag af betænkningen ville komme med nye henvendelser til folketingsudvalget, der afslutter sit arbejde inden tredje behandling i eftermiddag eller måske i aften.

Man har sagt til os: er der mere at se på, er der mere at drøfte? Det er således, at på udvalgets afsluttende møde fik vi en protest fra nogle og halvtreds svenske videnskabsmænd, der alle beskæftiger sig med nordisk historie og med nordisk filologi, Stockholms universitets professorer i nordisk filologi og Lunds universitets historiske professorer. Disse svenske professorer og videnskabsmænd kommer til udvalget med en henvendelse, som overhovedet ikke kan blive underkastet nogen drøftelse i udvalget, fordi der ikke er tid længere. Man hævder, det forandrer ikke synspunkterne. Men det er dog et synspunkt, som burde indgå i udvalgets overvejelse, at man fra andre nordiske landes side siger, at det er vigtigt, at nordiske videnskabelige centre holdes samlet. Man har sagt, at dette er en nordisk sag, men går vi ud til nordiske videnskabsmænd, foretrækker de altså en nordisk løsning ved at holde det sammen.

Samme dag, som vi afgav den foreliggende betænkning, afgav også et andet folketingsudvalg en betænkning, nemlig et folketingsudvalg, der har fulgt Nordisk Råds arbejde. Det afgav den 2. juni en betænkning, hvori det hedder, at man tillægger samarbejdet i Norden inden for forskningen og den højere videnskabelige undervisning overordentlig stor betydning, og udvalget erkender, at dette problem er af afgørende betydning for de nordiske landes mulighed for at hævde en international standard på disse centrale områder.